

KAIP AŠ
IEŠKOJAU SAVĘS

ARBA

PENKI KELIAI
Į ROJŲ

ISABEL
LOSADA

Alma littera

Ižanga – vėl įstrigau

Jaučiatės įstrigę? Taip, aš irgi. Keliaudama į nušvitimą įkri-
tau duobėn. Nemanėte, kad būna tokių gilių duobių, iš ku-
rių negali išlipti? O man pavyko įpulti. Jaučiuosi apdaužyta,
apdėjusi ir taip apibrozdinta, kad negaliu pajudėti. Ir mane
nuolat pervažiuoja.

Tūnodama savo duobėje mąstau, kaip būtų miela, jei kas
nors ateitų ir mane ištrauktų; jei kokia nors žmogiška arba
angeliška būtybė mane surastų, sureguliuotų eismą ir par-
vestų namo, kur laukia blynėliai su aviečių uogiene. Bet ne –
niekas man neverda arbatos. Aš Londone, o juk žinote, kaip
esti mūsų miestuose – visi pernelyg užsiėmę, patys stengiasi
likti nesuvažinėti.

Gyvenimas – keistas dalykas, tiesa? Teoriškai aš sveika,
ir kai kurie netgi mano, kad esu protinga. O praktiškai aš
veikiau netvarkinga mėsos ir kaulų krūva, ir kai mane per-
važiuoja dar vienas dešimttonis volas, mėgindamas sutraiš-
kyti, gyvenimas tikrai nebeatrodo toks, kokio norėjau.

Turbūt turėčiau šiek tiek papasakoti apie save ir ištiku-
sias negandas, tada jūs galėtumėte pažvelgti į savo gyveni-
mą ir nuspręsti, kad jums pasakiškai sekasi. Pagal profesiją
kuriu televizijos programas. Bėda ta, kad man jas sukūrus
po mėnesio kanalas užsidaro ar nutinka kas nors panašaus –
taigi jos taip ir nepasirodo. Beje, rašau knygas, bet sutrikę
knygų pardavėjai klausia: „Tai apie ką gi ji?“ ir nesupranta, į
kurią lentyną dėti. Nieko gero. Aš visa išsibarsčiusi. Tiesio-
gine prasme.

Kaipgi vyrai? Na, parašiau apie juos knygą – bet vis tiek nuolat susimaunu. Man nestinga romantiškos drąsos: dėl meilės galiu rizikuoti viskuo, nukeliauti į pasaulio kraštą. O tada vyras ištaria: „Tiesą sakant, aš homoseksualus“ arba „Aš vedęs, žinau, turėjau pasakyti anksčiau“. Turiu įspūdinę gebėjimą viską klaidingai suprasti. Tokį nepaprastą, kad galima žavėtis mano kvailumu.

Prasti ir šeimos reikalai. Neturiu nei mamos, nei tėčio, nei brolių, nei seserų. Argi tai ne įspūdinga giminaičių stoka? Turiu dukrą, bet neturiu vyro – daug metų neturėjau. Vis dėlto dukra Emilija – puiki mergina. Tik jos mama – tikra vaikštanti nelaimė. Ketinau tapti laiminga, užmegzti sėkmingus, jaudinančius ir aistringus santykius, susirasti įdomų ir pasauliui naudingą darbą, bet viskas žlugo.

Tai kodėl gi turėtumėte pirkti tokios nelaimėlės parašytą knygą? Geras klausimas. Na, jums teks priimti svarbų sprendimą: patuštinti kišenę ar ne. Žinia, ne aš viena tokia. Nuosmukis ištiko visą pasaulį; daugumos žmonių uždarbis sumažėjo perpus, jei jie išvis turi darbo. Neseniai išgirdau, kad išsiskiria nebe trečdalis, o pusė porų. Taigi, tikiuosi, nieko blogo, kad viskas siaubingai pašlijo – tai mane verčia ieškoti nuogos gyvenimo tiesos ir pradėti iš naujo.

Kaip žinome, senovės kinai turėjo daug protingų teorijų apie gyvenimą. Viena jų mane, įstrigusią duobėje, ypač domina. Jie suskirstė pasaulį į pagrindinius elementus: metalą, ugnį, medį, vandenį ir žemę. Nuo to knieti ir pradėti. Paklauskite, kodėl nuo šių penkių elementų? Na, jie žadina mano jusles, jie yra gamtos dalis. Tai pačios gyvasties elementai, o ne dirbtiniai, išgalvoti miesto potyriai. Jie nuostabūs, juos gali suvokti tik intuityviai, vargu ar jie atsilaukėtų prieš intelektualius akademinis tyrimus. Ir man tai patinka.

Pasitelkusi šiuos elementus noriu jus pakviesti į kūrybinę pertvarkų kelionę. Ketinu apsvarstyti, kur norėčiau gyventi, kaip norėčiau gyventi, kas svarbu, o kas ne, ką galiu išsiaiškinti, o ko ne. Norėčiau suprasti, kada reikia veikti, o kada būtina liautis veikus ir tiesiog būti – ir kaip tarp šių dviejų dalykų atrasti pusiausvyrą. Man reikia apsispręsti, kuriuos įsitikinimus išmesti iš savo duobės, o kuriuos pasilikti.

Norėdama sutaupyti laiką išsyk prisipažinsiu ničnieko neišmananti. Viską, ką iki šiol sužinojau, galima atmesti. Jūsų pasakotojos smegenys prikimštos daugiausia filosofiskai abejotinų, logiškai nugincijamų ir teologiškai nepagrįstų idėjų ir įsitikinimų. Per mažai žinau apie per daug dalykų ir per daug apie per mažai dalykų. Ko gero, viską, ko išmokau, galima sumesti į kompostą. Taigi atsikratau to. Tik vieną mintį norėčiau pasilikti.

Jo Šventenybė Tibeto XIV Dalai Lama buvo išmintingas, gyvenimą praleido tyrinėdamas 2500 metų senumo budistų mokymą. Manau, protinga teigti, kad apie gyvenimą jis nemažai mąstė. Beje, kai jam įgrįso žmonės, sunkiai suvokiantys vieną sudėtingiausių tikėjimo sistemų pasaulyje, sykį rytą pabudęs jis sukūrė lengvai įsimenamą paaiškinimą. Neabejoju, jūs jį žinote.

„Mano religija, – kaip įprasta šypsodamasis susirinkusiems pasaulio spaudos atstovams paskelbė jis, – tai gerumas.“ Klausimų nekilo. Ir neturėjo kilti. Juk dėl to nepasiginčysi, tiesa? Taigi... atsikratau visko, ką žinojau. Pasilieku tik šią pamoką, o šiaip nusiteikiu mąstyti kaip pradedančioji. Tai vienintelė galimybė išsikapstyti iš duobės – pradėti iš naujo.

Prisidėkite prie manęs. Giliai kvėpuokite. Tikiuosi, kelionė jums patiks.

Pirmas elementas – metalas

*Eksterjeras – apsauga –
ribos – oda – nosis*

Trys fengšui konsultantai
ir didžiulė sumaištis

Ak! Jūs čia. Sveiki. Labai džiaugiuosi, kad nusprendėte prisidėti prie manęs. Su jumis kelionė bus dvigubai smagesnė.

Taigi nusprendžiau pradėti nuo pačios duobės. Jaudi nuosi, nes jau griebiausi veiksmų – paskambinau telefonu. Penktadienį apžiūrėti mano gyvenamosios aplinkos užsuks fengšui specialistas. Išmintingi žmonės man paaiškino, kad aplinka daro didelę įtaką, tad tikiuosi, jis padės. Pasiteiravo mano gimimo datos ir gimimo vietos, nors nenutuokiu, kaip tai susiję su mano namais, ir pažadėjo užsukti ir sutvarkyti mano gyvenimą. Argi įmanoma atsispirti tokiam sumanymui? Neturi darbo? Sergi? Išsiskyrei ir praradai mylimąjį? Banke nėra pinigų? Vaikai neklauso? Na, galbūt dėl bėdų kalta namai.

Šis mokymas man patinka tuo, kad jis teikia galimybę be jokių pastangų pataisyti gyvenimą. Kas nors ateis į svečius, patrauks veidrodį dešimt centimetrų į kairę, ir dėl jo atspindžio gyvenime atsiras nauja, vertinga draugystė. Namų

kamputyje (kažkoku paslaptingu būdu susijusiam su turtais) pastačius medinę rupūžėlę su moneta žabtuose į mano banko sąskaitą be jokio vargo turėtų imti plaukti pinigai. Pasukusi lovą kitu kampu tapčiau sveikesnė, man nebereikėtų bėgioti parke. Regis, ką tik prasidėjo žiurkės metai – palankus laikas pradėti naują gyvenimą.

Atrodau mažumėlę nepatikli? Gal šneku kaip Karališkosios chirurgų korporacijos narė, dėstanti mintis apie homeopatiją? Arba kaip kinų vyriausybė? Pasak jų, fengšui, kaip ir tibetiečių budizmas, yra „pavojingi viduramžių prietariai“. Mane tai iškart sužavi. Daugelis intelektualų sutiktų su oficialiu kinų požiūriu, tvirtintų, kad fengšui vien savo buvimu stabdo žmonijos pažangą, nes neigia logiško ir mokslinio mąstymo viršenybę. Net nežinau, ar vienai savo draugei iš Niujorko, apmokamai Skeptikų draugijos narei, prasitarusi apie penktadienio lankytoją, nepakenčiau mūsų draugystei. Ji pamanytų, kad esu kuoktelėjusi, ir jos pagarba man išgaruotų. Aš ir pati puikiai suprantu, kad elgiuosi ne itin protingai – vis tiek nekantriai laukiu.

Jeigu išties ketinu atsikratyti klaidingų minčių, tikėti vien gerumu, tai turėčiau gyventi be išankstinių nuostatų. Nekantrauju viską pradėti iš naujo.

Žodžiai „feng“ ir „šui“ reiškia „vėjas“ ir „vanduo“. Galbūt skamba akademiškai, bet mes patys daugiausia sudaryti iš oro ir vandens. Magnetinė Mėnulio energija veikia potvynius ir, kaip teigiama, gyvūnų elgesį bei moters mėnesinių ciklą. Per pilnatį gerokai padaugėja nelaimingų atsitikimų ir nusikaltimų, pasunkėja psichikos ligonių būklė. Mes esame

energinis laukas, jame svarbų vaidmenį vaidina oras ir vanduo. Pasak teorijų, subtiliu būdu, kurio fengšui knygos negali tiksliai nusakyti, mūsų namų energija, vadinama či, mus veikia teigiamai arba neigiamai. Ar mano namuose tikrai teka subtili energija, vadinama či? Jei taip, kokie veiksniai gali turėti jai įtakos?

Skirtingos či energijos rūšys atitinka metalą, ugnį, medį, vandenį ir žemę. Siekdama ištrūkti iš duobės, mąstau apie juos visus. Jei norite, pamėginkite per juos pažvelgti į savo gyvenimą. Nežinau, galbūt šie elementai tėra metaforos. Prie fontano ar vonioje tvyranti energija panašesnė į vandens energiją nei augalus ar židinių supanti energija. Augalai, anot fengšui, skleidžia medžio energiją, nes auga. Suprantu, auganti ir klestinti energija kabinete yra gerai, bet kaip puodai, keptuvės ir dokumentų spintos kambaryje sukuria metalo energiją, nė nenumanau. Metalas, regis, susijęs su mūsų aplinka – gyvenama vieta ir tuo, kaip ji mus veikia. Įsivaizduokite auksą, sidabrą, bronzą, šviną ir alavą. Apmąstykite (pasitelkę ir jausmus) metalinių daiktų savybes. Kuo jie jums patinka? Žvilgesiu ir tvirtumu? Jie simbolizuoja eksterjerą, apsaugą ir ribas, todėl nuo jų ir pradėsime.

Gal pageidautumėte išimtinės ekskursijos po aptariamą būstą? Vaikščiodami po mano namus galvokite apie savuosius, taip mums abiem bus naudos. Manau, nėra „įprasto“ būsto, nebent gyvenate name iš vaiko piešinėlio, jame yra tėtis, mama, du vaikučiai, pageidautina šuo, katė ir kelios žuvytės. Labai mažai mano pažįstamų taip gyvena, ir jau tikrai ne aš.

Įsivaizduokite eilę Viktorijos stiliaus kotedžų. Koks nors sumanus žmogelis nusipirko gatvę, padalijo kotedžus į vir-

šutinius ir apatinius butus taip, kad kiekvienam butui tektų po du aukštus, užpakalinėje pusėje įstatė duris ir išgriovė tvorą, kad pasidarytų vienas didelis sodas. Šiaurinėje pusėje, kur gatvė, siaubingas triukšmas, o pietinėje, kur sodai, nepaprastai gražu. Namų eilės gale yra varteliai į galinį kiemą, taigi į butus patenkama per sodą.

Mano butas yra apačioje, pirmame ir „nuliniame“ aukštuose (pasak prekybos agentų, jis nėra taip žemai, kaip rūšys, cha cha). Taigi turime dviaukštį butą. Įžengę į prieškambarį kairėje iškart matome virtuvę, o dešinėje – koridoriuką į pagrindinį gyvenamąjį kambarį. „Nuliniame“ aukšte yra vonia ir trys miegamieji. Galbūt neaiškinsiu fengšui specialistui, kad didžiausiam iš trijų miegamųjų, kuris teoriškai turėtų būti mano, gyvena nuomininkas Saimonas, būdamas namie jis visą laiką mokosi. Kitas dvivietis kambarys, kuriame stovi viengulė lova, stalas ir dažniausiai kur nors miega katinas, yra mano dukters. Trečias kambarėlis toks ankštas, kad dvigulė lova beveik remiasi į abi sienas. Tai mano miegamasis.

Mano ir Saimono langų negalima atidaryti, nes apsinuo-dytume metalu dvokiančiais dūmais. Dukters Emilijos kambario langas atsidaro į pietus, į sodą. Jai teko tokia prabanga, nes kambarys yra ir jos kabinetas. Emilija – pradedanti aktorė, tesaugo ją visi angelai. Šią savaitę ji filmuojasi Estijoje, tad grįžusi ras sąrašą pasiūlymų, kaip pakeisti kambario dekorą, kad geriau sektųsi darbas, tarpusavio santykiai ir verslas. Susidomėjusi stebėsiu, ar ji kuo nors pasinaudos. Paskutinė patalpa apačioje, pačiame koridoriaus gale, yra vonia su tualetu. Fengšui knygos liepia vonios duris laikyti uždaras, o klozeto dangtį nuleistą, kad namuose susikaupusi gera energija neištekėtų į kanalizaciją. Rimtai.

Taigi dabar pakilkime į viršų, ir aš jums pasiūlysiu brangios arbatos, sumalsiu kavos pupelių ar surasiu kokį nors keistą žolelių mišinį – kaip pageidausite. Dabar esate pagrindiniame viršutiniame kambaryje, svetainėje ir mano kabinete. Tai didelė erdvė, nusidriekusi per visą namo plotį, medinėmis grindimis ir su langais abiejuose galuose. Pirmiausia turbūt atkreipsite dėmesį į beveik trijų metrų aukščio svyrančiąją figą; ji labai vešli ir beveik visai užstoja langą šiaurinėje kambario pusėje. Prie rytinės sienos stovi nedidukas senovinis minkštų baldų komplektas kelių kačių kartų apdraskytais ranktūriais ir dailus rusiškas pianinas.

„Kas gi, po galais, tas fengšui?“, turbūt paklausite sėdėdami tarp įvairiausių fengšui knygų, užimančių visą erdvę ant sofos, ir svarstydami, kaip mus veikia aplinka.

Remdamasi nuodugniais savaitės tyrimais mielai atsakyčiau į jūsų klausimą. Tikiuosi padaryti jums šioką tokį įspūdį.

Tose knygose yra ir paistalų, ir sveiko proto, ir mistikos. Stengiuosi nieko neatmesti neišnagrinėjusi. Prisimenu, sakiau, pradėsiu nuo to, kad ničnieko nežinau, bet neketinu „protėvių kampelyje“ pasikabinti amžinatilsį senelio, kurio nepažinojau, nuotraukos ir tikėti, kad taip jam įtiksiu ir jis dėl manęs patampys kokias nors su darbu susijusias virvutes. Jeigu jis yra ten, viršuje, neabejoju, turi geresnės veiklos, pavyzdžiui, persikūnyti, o ne amžinai likti miręs ir jaudintis dėl savo palikuonių.

Man patinka sveiko proto kruopelės. Jei namuose laikote apdaužytų daiktų, jie eikvoja fizinę energiją, kai juos naudojate, ir emocinę energiją, kai į juos žiūrite. Galbūt net nebe-

kreipte į juos dėmesio, bet jie – neatliktas darbas, nuolat badantis akis; jei matote daug tokių daiktų, jie jus vargina. Logiška, tiesa? Taigi nelaikykite neatliktų darbų. Pabaikite juos ir gyvenkite aplinkoje, nuolat neekvojančioje subtilios jūsų energijos. Tai aš suprantu. Vis dėlto yra ir trečias, neapčiuopiamas aspektas – jo nepatvirtina sveikas protas, bet jis ir neatrodo labai įtartinas. Mane jis žavi, bet aš jo neapčiuopiu.

Plepėdama su jumis staiga susigėstu savo kambario. Ant vienos palangės guli ryškiaspalvių medinių žaisliukų rinkinys, likęs iš mano dukters pirmųjų penkerių metų ir linksmintis apsilankančius kūdikius. Dabar, dar kartą pažvelgusi į juos ir susimąsčiusi, kokius jausmus jie kelia, suprantu, kad jie mane liūdina. Tai prabėgusio laiko liekanos, palengva blunkančios saulės šviesoje. Sena sofutė, ant kurios sėdite, krėslas ir supamoji kėdė – juos paveldėjau iš mylimų jau mirusių žmonių. Turiu didelį židinį, bet ugnis nesikūrena. Neseniai viešėjau pas draugus Devone, turinčius tikrą židinį, tapusį jiems namų židiniu. O kam židinys be ugnies? Jokio jaukumo, tiesa? Stengiuosi atsikratyti daiktų, o ne juos kaupti, bet dabar apsidairiusi nusistebiu, kodėl neturiu tikros ugnies ir kėdžių, neprimenančių mirusių žmonių.

Mano namuose daug įvairiausių energijos. Tiek suprantu. Viena energijos rūšis man leidžia nešiojamąjį kompiuterį be laido prijungti prie interneto – ji yra čia, nors jos nematau ir negaliu paliesti. Dar galėčiau tvirtinti, kad tam tikru atžvilgiu čia sklando meilė, kitos rūšies energija. Iš šios meilės ant stalo radosi dvi, regis, sklidinios energijos vazos su raudonomis tulpėmis – draugės Helenos dovana. Tulpės ryškios ir suteikia kambariui šventišką nuotaiką; tik neprašykite jos

apibūdinti ir neklauskite, ar tulpės pačios skleidžia energiją, ar šventė yra mano galvoje. Taigi aplinka mus veikia nuolat. Kai kuriuos virpesius suvokiame, kitų nepastebime.

Ką jums dar parodyti? Pietinė kambario pusė, kur stovi mano stalas, atgręžta į sodą. Tikriausiai tai gerai? Bet galite pastebėti, kad pakėlusi galvą nuo kompiuterio aš nežiūriu į sodą, o matau užrašų lentą su reikliais lapeliais: „apmokėk mane“, „išsiųsk mane“, „aš darbų sąrašas – perskaityk mane“. Čia yra netgi paslaptinga žinutė, ją pasirašiau: „ $A + B = C$.“ Nenutuokiu, ką ji reiškia. Šypsodamasi nuplėšiu juos visus ir pasikabinu ryškius, spalvingus mėgstamus vaizdus: atvirukus nuo draugų ir mielą paveikslėlį, kuriame beždžionė dviračiu lekia pro spūstyje įstrigusius verslininkus BMW automobiliuose. Jos kelyje į nušvitimą kliūčių nėra. Manau, jūs pritartumėte.

Visos knygos sudėtos į lentynas nuo grindų iki lubų židinio kairėje – kartais nešina knygomis nudrožiu į vietinę labdaros krautuvėlę. Televizorius? Tai tas mažas daiktelis kampe. Vienas iš dorai neveikiančių daiktų. Įsijungiu jį maždaug du kartus per metus. Didžiulis aliejinis paveikslas virš židinio, kuriame moteris laiko apglėbusi pasaulį? Jį nutapė Emilija, o iš moters sklinda toks švelnumas, kad paveikslas užėmė pagrindinę vietą ant sienos. Be abejo, mudvi su Emilija tai ir stengiamės daryti – rūpintis pasauliu ir kiekvienu žmogumi. Žinote, švelnumas – keistas darbas. Šiek tiek panašus į gerumą, tik jame daugiau meilės, bet argi ne to reikia pasauliui? Nukrypau. Jei jau prakalbome apie gerumą, ant kitos sienos turbūt pastebėsite nuotrauką, kurioje rašytoja spaudžia ranką Dalai Lamai... Na, kartą ėmiau iš jo interviu, tad galiu tuo didžiutis, tiesa? Kas gi nesididžiutų?

Tikiuosi, dabar ne tik suvokiate, kur aš gyvenu, bet ir šiek tiek susimąstėte apie tai, kur esate jūs. Tai tiek. Štai šioje vietoje dabar rašau jums. Ekskursija baigta.

Trys namų gyventojai yra sveiki. Mes 98 procentus laiko gyvename taikiai ir darniai, bet nesame tie žmonės, kuriuos pasirinktumėte. Norėčiau gyventi su mylimu vyru, bet jo vardo neminėsiu, antraip ankstesnės mano knygos skaitytojai imtų siųsti elektroninius laiškus. (Jei neskaitėte *Vyrai!*, tarkim, jog tai yra dabartinė meilės istorija.) Emilija mielai gyventų Paryžiuje, bet jos darbas čia. Neabejoju, Saimonas stebisi, kaip galėjo apsigyventi su mumis. Mes malonūs vieni kitiems, tiesiog mažumėlę užtroškę. Manau, eisiu atidaryti lango.

Ko gero, turėčiau šiek tiek papasakoti apie save... bet to nedarysiu. Juk jei susitiktume kelyje, žinau, jūs manęs nekamantinėtumėte – džiaugtumėtės, kad susipažinome ir galime kartu keliauti. Manau, taip smagiai. Be to, pagalvokite apie ankstesnių mano knygų skaitytojus, žinančius apie mane daugiau nei reikia norint tyrinėti vietas, kurias aplankysime. Viskas paaiškės. Pažadu. Taigi praleiskime platesnius prisistatymus ir pereikime prie pasakojimo, gerai?

Pirmas fengšui konsultantas (abejotinas)

Nesakysiu, nei kas jis, nei kaip atrodo – dėl vėliau paaiškėsiančių priežasčių. Jam galėtų būti per šešiasdešimt, kai kas galbūt apibūdintų kaip kresną, kai kas pastebėtų, kad jis neišleidžia daug pinigų kirpykloje. Kita vertus, jie gali ir klysti – tikrai nežinau. Jis išsitraukia itin prabangų kinišką fengšui kompasą, vadinamą lopanu, ir patvirtina, kad pa-

grindinės namo durys yra rytuose. Ir kad aš esu 8:6, „taip žymimas kamieno ir šakų santykis“ – kad ir ką tai reikštų.

Tada jis atsisėda ir ima aiškinti mano „badzi“ – gyvenimą pagal gimimo datą. „Permainų knyga“, dėsto jis, laiką skirsto į šešiasdešimties metų ciklus, kiekvieniems metams priskiria po porą ženklų ir dar po porą visoms kompasu ašims. Regis, šiuo metu yra aštuntasis likimas, jis prasidėjo 1996, baigsis 2016 metais. Nebesusigaudote? Aš irgi. Jis vartoja tiek žargono, kad neturiu nė menkiausios galimybės ką nors suprasti, ir jam tai pasakau. Jis paaiškina: „Jūs kukli, kad prisipažįstate nesuprantanti šių dalykų.“ Tikra tiesa. Aš mažai ką išmanau – ir man nesunku tai pripažinti.

Nustatęs, kad aš nieko nežinau, jis pareiškia: „Žinau, kas yra didžioji jūsų lemtis, akimirka, lėmusi jūsų likimą. Jums ji atėjo anksti, maždaug dvejų metų ir aštuonių mėnesių – galbūt gimė broliukas ar sesutė?“ Neturiu nei brolio, nei sesers, taigi tyliu. „Šis susitikimas įvyko metais per vėlai; man reikėjo čia atsirasti prieš metus. Pernykščiai jums tikriausiai buvo nelengvi?“

Nieko nesakau, tik klausausi – ne todėl, kad norėčiau jį patikrinti, tiesiog įdomu, ar badzi jam gali pasakyti apie mane ką nors teisinga. „Pernai, – toliau kalba jis, – jums buvo viskas duota ir viskas atimta – dangaus palaima.“

Tai tiesa – išsipildė didžiausias mano širdies troškimas (atsirado vyras, apie kurį nepasakosiu), susiradau svajonių darbą, o paskui, susiklosčius tam tikroms aplinkybėms, kurių negalėjau pakeisti, juos abu praradau. Bet argi ne visi prarandame brangius žmones ir darbus, žlunga mūsų užmojai?

– Kaip gali būti, kad viską praradau, bet mane vis tiek laimino dangus?